

INTERMEZZO IEDEREEN EEN KANS

ter gelegenheid van het afscheid van Mariëtte Hamer bij de SER

Door: Jeugdtheater Hofplein

Uitgevoerd door: *Oumaima Yahiaoui en Manoa Boudine*

Tekst: Iselin van Duuren

Regie: Maaïke de Groot

Beste volwassenen,

Wij zijn 'jongeren'.
Dat wil zeggen, jonger dan u.
Wij zijn de categorie 15-20 jaar.
Of nouja, dat zijn wij net: vijftien.

Wij zijn van na de oorlog dus,
de hete én de koude.
Van na de val van de muur,
van na paars I en II
en na 2001 dus ook.
Toen de wereld overhoop ging
en Nederland plots vol was,
maar vooral vol van zichzelf.
Weet u nog?
Het is maar kortgeleden,
maar wij zijn van daarna.
Van na de aanslagen
en 'na de oorlog'.
Hoewel...

Wij zijn Manoa en Oumaima
en u kent ons niet, nóg niet,
want wij staan niet in geschiedenisboeken.
Wij, wij zijn de toekomst.
En u, 'u bent een snoepwinkel'.

Mijn voorouders staan daar trouwens ook niet in,
in onze geschiedenisboeken.
Ik schraap hun geschiedenis bij elkaar
van stukjes internet en horen zeggen.
Wat vóór mijn ouders kwam is een incompleet verhaal,
terwijl de gevolgen compleet voelbaar zijn.
Nog steeds.

Dat is gek toch?
Het gemak waarmee mensen ons vragen:

'Hey, waar kom jij vandaan?' maar—
de moeite die het *mij* kost mijn eigen voorouders te leren kennen.

Beste Nederlanders in de zaal,

Wij zijn dat ook. Nederlanders.
Geboren en getogen.
Toch zijn wij het die u mogen toespreken over 'iedereen een kans'.
Oumaima en Manoa.
Niet Anne en Fleur.
Want blijkbaar maakt dat uit.
Nog steeds.

Het maakt uit als ik naar het gymnasium wil
en niet omdat ik dommer ben.
Het maakt uit nu ik op het gymnasium zit,
tussen jongeren die er niet uitzien zoals ik.
Het maakt uit als ik bijles wil en niet krijgen kan.
Dus zorg ik dat ik dat niet nodig heb,
maar toch.

Iedereen een kans.
Netjes afgewogen bij de kassa.
Mogen wij daar wat kilo's 'gelijk' aan toevoegen?
En kunt u *dat* dan verkopen in uw snoepwinkel?
Iedereen een *gelijke* kans.

Beste mannen in de zaal,

Wij zijn 'vrouwen', jonge vrouwen, zij/haar.
Maar dit is geen gender reveal party, dit is een afscheid.
Ons vrouw zijn zou er niet toe moeten doen.
Niet bij het opensnijden van een taart met blauw- of roze vulling,
niet bij de cijfers op onze toekomstige salarisstrook,
niet als ik vanavond in het donker naar huis fiets
of overdag of als ik met de tram reis of naar de supermarkt ga, maar—
Blijkbaar maakt dat uit.
Onze namen, onze voorouders, ons geslacht.

Beste Sociaal-Economische Raad,

U noemt zichzelf een snoepwinkel.
Wij zouden graag de volgende dingen willen bestellen:
1 pittige baan in de politiek
1 zoete baan in de culturele sector
én dat wij daar voor kunnen solliciteren met onze eigen naam.

Verder vragen wij u om oneindig veel belang aan kunst te hechten.
Omdat kunst je aan het denken zet over de wereld waarin je leeft, ja.
Omdat kunst ons empathisch vermogen vergroot, ja.

Maar ook omdat het gewoon fijn is om kleuren te mengen.

Te dansen.

Verwonderen!

En tot slot, zorgt u alstublieft dat 'sociaal'

ALTIJD voor het woord 'economisch' blijft staan.

Beste iedereen,

Bent u wel eens in een snoepwinkel?

Een echte snoepwinkel?

En loopt u dan direct naar uw favorieten;

Dropveters, kikkertjes, zure matten...?

Of probeert u ook wel eens iets nieuws?

Een smaak die u niet kent.

Wij zouden u willen adviseren:

DOEN!